

СИРАЧЕ.

Остана Радой сираче
Отъ люлка още безъ татко.
Майка му, клета вдовица,
По хорски лозя копала,
Чужда си хурка предѣла,
Радойча да си отхрани,
Отхрани и да отгледа.

Расте Радойчо, порасте,
Тръгна на школьо да ходи;
Научи книга да чете
И ситно писмо да пише.

Дошелъ е празникъ. Гергьовдень,
Радой майци си думаше:

„Майчице, мила, любава,

Азъ вече, мамо, порастнахъ,

Искамъ на гурбегъ да ида,

На гурбегъ, мамо, у Влашко,

У Влашко, у Букурешко,

Нѣщичко да си спечеля.

Азъ ще ти писма изпращамъ,

Какъ гурбегъ, мамо, минавамъ.

На есень кат' се завърна

Съ печалба, мамо, при тебе,

Ще сме радостни и двама;

Ти нѣма вече да ходишъ,

Чужда работа да диришъ“.

Майка му тежко въздъхна,

Отъ радостъ сълзи порони,

Милно Радойча погали

И по чело го цѣлуна;

Че Радойчо е порастналъ

И за майка си замислилъ

Отъ тегло да я отърве.

Д. Илиевъ.